

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . δρ. 8,—

Ἑξάμηνος . . . 4,50

Τριμήνιος . . . 2,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . 5,50

Τριμήνιος . . . 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 6

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

— "Ὁχι δὲν μπορῶ! ἀπήντησε θρασύς ὁ Μπεσού.

— Τότε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, θὰ σοὺ κάμω καταγγελίαν. Θὰ ὑποχρεωθῇς νὰ μοῦ δώσης λογαριασμὸν γιὰ ὅσα δένδρα μοῦ ἔκοψες καὶ γιὰ ὅσα μοῦ ἔκαψες, διότι αὐτὰ ἐδῶ δὲν εἶνε βέβαια ὅλα ὅσα λείπουν ἀπὸ δάση τριῶν ἑκταρίων. Θὰ ὑποχρεωθῇς ἀκόμη νὰ μοῦ πληρώσης ὅλα τὰ ἐνοίκια ποῦ πῆρες ἀπὸ τὰς ἀποθήκας μου εἰς τὸ διάστημα τῶν δεκαπέντε ἐτῶν, ὅα μὲ ἀποζημιώσης γιὰ ὅλη τὴν καταστροφὴν ποῦ μοῦ ἔκαμες καὶ θὰ πᾶς καὶ φυλακὴν τεύλαχιστον ἕνα χρόνον. Τώρα διάλεξε!

Σιγὰ-σιγὰ, οἱ υἱοὶ τοῦ Μπεσού ἐξεφόρτωσαν τὰ δένδρα καὶ τὰ ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν ἀποθήκην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὰ εἶχαν βγάλῃ.

Θυμὸς δυνατὸς ἔκαμνε πελιδνὰ τὰ βάνουσα χαρακτηριστικά των, ἀλλὰ τὸν συνεκράτουν μὴ τολμῶντες νάντιστάνοῦν.

"Ὅταν ἐτελείωσαν, ἐκλείδωσαν τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ πάρουν τὸ κλειδί. Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἐπροχώρησε τείνων τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, ἐνῶ μὲ τὴν δεξιὰν ἐκράδαινε τὸ πιστόλι του.

Τρέμων ὁ Μπεσού παρέδωσε τὸ κλειδί.

— Πάρε καὶ φύλαξέ το, Πέτρε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος πρὸς τὸν υἱὸν του. Τώρα, ἐξηκολούθησε, στραφεὶς ἀποτόμως πρὸς τὸν Μπεσού, νὰ φορτώσης γρήγορα τὰ πράγματά σου, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸ κουνήσωμε ἀπὸ 'δῶ ἂν δὲν τελειώσετε.

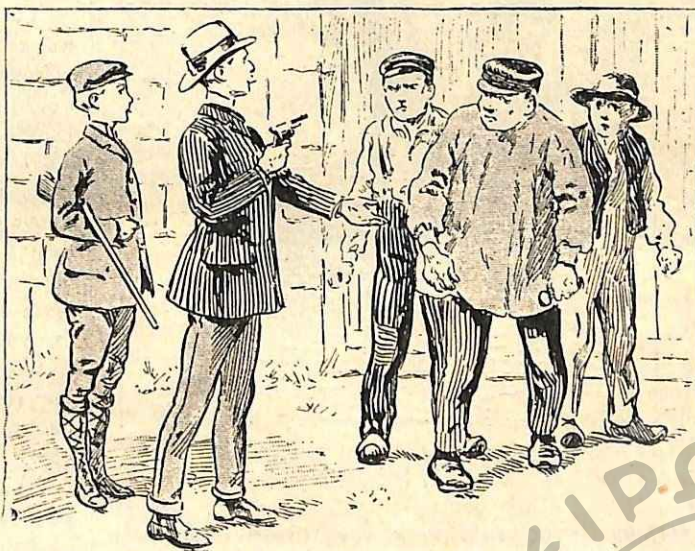
— Μὰ ἡ μάνα μας δὲν ἐσηκώθηκε, ἐτόλμησε νάντιτάξῃ ὁ Ἰακωβὸς Μπεσού, ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ χωρικοῦ.

— Νὰ τὴν ξυπνήσετε. Πηγαίνετε γρήγορα! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Πέτρος ἐπυροβόλησε κ' ἐσκότωσε δύο σπουργίτια. Αὐτὸ περισσότερον ἀπὸ τὰ λόγια, ἔκαμε τοὺς χωρικοὺς νὰ σπεύσουν.

Ἐντὸς δύο ὥρων, ὅλα των τὰ πράγματα ἐφορτώθησαν εἰς τὸ κάρρον.

Ἐν τῷ μεταξῷ ὁ Πέτρος εἶχε σκοτώσῃ εἴκοσι σπουργίτια.

— Νὰ τὰ κάμης σαλμί γιὰ τὸ γεῦμα, εἶπεν εἰς τὴν Ὀνωρίναν, ἡ ὁποία προσήλθεν.

«Ὁ μαρκήσιος ἐπροχώρησε τείνων τὴν ἀριστερὰν χεῖρα...»

(Σελ. 49, στ. α')

— "Ἀχ, κύριε Πέτρε, εἶπεν ἡ χωρική, τί καλὰ ποὺ κάνετε νὰ σκοτώνετε αὐτὰ τὰ βρωμόπουλα, ποῦ μᾶς τρῶνε τοὺς σπόρους μας.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὰ σκοτώνω, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· ἔπειτα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, εἶνε παχειὰ καὶ νόστιμα· στὴ μαμμά θ' ἀρέσουν πολὺ...

— Καὶ πῶς θὰ τὰ μαγειρέψω;

— Ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἐγὼ θὰ σοὺ δεῖξωμε, εἶπεν ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν Καμίλλην, ἐμάνθανε τώρα ὅ,τι ἔχρειάζετο διὰ τὴν περιορισμένην των ἐξοχικὴν ζωὴν.

Ἐδιάβαζαν μαζὶ ἐν βιβλίῳ Μαγειρικῆς

καὶ ἡμιλλῶντο οἱ δύο των ποῖος θὰ ἔκαμνε τὰ καλλίτερα φαγητά.

Ἐπιτέλους τὸ κάρρον, ἀκολουθούμενον ἀπὸ τὰ πέντε μέλη τῆς οἰκογενείας Μπεσού, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν μεγάλην αὐλήν, ἐπέρασε τὴν κινητὴν γέφυραν καὶ ὀπισθὲν του ἡ βαρεῖα θύρα ἐκλείσθη μὲ δυνατὸν κρότον, ὡς ἐπιφώνημα θριάμβου.

Διὰ πρώτην φοράν, οἱ πολυπαθεῖς ἰδιοκτῆται τῆς Ροχέττης εὐρέθησαν μόνοι εἰς τὸν πύργον των.

Ἡ καλὴ αὐτὴ εἰδησις ἔχαιρέτησε τὴν ἀφύπνυσιν τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία ἠσθάνθη ζωηροτάτην χαράν, διότι ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῆς ἀφῆρει πᾶσαν ὄρεσιν νὰ ἐξεέλθῃ ἀπὸ τὰ δωμάτιά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ

Αἱ συμβουλαὶ ἐνὸς πατρὸς.

Ὁ μαρκήσιος ἐδιόχετο νὰ τελειώσῃ, αὐτὴ ἡ ἐγκατάστασις, διὰ τὴν ὁποίαν εἶχε προορίσῃ ὅσα χρήματα εἰσέπραξεν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἱππων καὶ τῶν ἀμαξῶν του εἰς τὸ Παρίσι. Διότι ἐδλεπεν ἐγγιζοῦσαν τὴν κατάλληλον ἐποχὴν διὰ τὴν ἐκποίησην τῶν ἐπιπλῶν καὶ τῶν καλλιτεχνημάτων τοῦ μεγάρου τοῦ Κουρ-λά-Ρέν,

τὸ προῖον τῆς ὁποίας θὰ τῷ ἐπέτρεπε νάναχωρήσῃ πρὸς ἀναζήτησιν τύχης, ἀφίνων μέρος τῶν χρημάτων πρὸς συντήρησιν τῆς οἰκογενείας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του.

Ἐσχεδιάζε μάλιστα νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πώλησιν τοῦ μεγάρου μετὰ τῶν ἐπιπλῶν του, ὅπως ἦτο καὶ ἐυρίσκετο, χωρὶς νὰ τὰ ἐκθῇ εἰς ἐκὸςτιον πλειστηριασμὸν, ἀλλ' ἐπρεπε διὰ τοῦτο νὰ σπεύσῃ.

Ἐμίσθωσεν ὅθεν πολλοὺς ἐργάτας διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ἀγρεπαύλειος, τῶν αὐλῶν καὶ τοῦ κήπου· ἐκαλλιέργησε τοὺς δύο ἐκχερσωθέντας ἀγρούς, ἔσπειρε σίτον εἰς τὸν ἕνα καὶ εἰς τὸν ἄλ-

λον σπόρους ικανούς να κάμουν ένα καλόν λειβάδι, κατά την επιθυμίαν του Πέτρου και της Καμίλλης, τούς οποίους ήθελε να όπλίση διά την έγγιζουσιν ώραν καθ' ην θά εγίνοντο τα στηρίγματα της δυστυχούς μητρός των.

Διότι — παράδοξον πρᾶγμα! — πρὸ τοῦ παρατεταμένου ληθάργου και της αποθαρρύνσεως της ασθενοῦς μαρκησίας, προσησθάνετο ὅτι τὰ παιδιὰ θά εγίνοντο προστάται ἐκείνης, ἡ ὁποία ὤφειλε νὰ τὰ προστατεύῃ. Ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ἐποψιν ἦτο ἡσυχος, διότι ἐγνώριζε τὴν ἐξαιρετικὴν φύσιν τῶν δύο ἐκείνων πλάσμάτων.

Τὰ παιδιὰ ἐξ ἄλλου, ὑπερήφανα διὰ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ πατρὸς των, προσεπάθουν ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ νὰ γίνωνται ἀξιώτερα.

— Ἰδοὺ, τοῖς ἔλεγεν ὁ μαρκήσιος, ἔσπειρα σάρι διὰ νὰ ἔχετε ὅλον τὸν χρόνον. Ἐν ἄλλῳ μέρος τοῦ ἀγροῦ θά ἐτοιμασθῇ διὰ τὸ κριθᾶρι, τὸ ὁποῖον θά σπείρετε τὴν ἀνοιξίν. Ὁ ἄλλος ἀγρὸς ἐσπάρθη διὰ νὰ γίνῃ λειβάδι, ὅπου θά βόσκη ἡ ἀγελάδα, τὴν ὁποίαν θά σᾶς ἀγοράσω πρὶν φύγω. Θά σᾶς ἀφίσω βιβλία ὅπου θά εὑρετε ὅλας τὰς ἀναγκαίας γνώσεις διὰ τὴν μικρὰν γεωπονίαν καὶ κτηνοτροφίαν, τὴν ἀνάλογον μὲ τὴν ἡλικίαν σας καὶ μὲ τὰ μέσα σας.

Προσεκτικὰ τὰ παιδιὰ κατέβροχθιζαν αὐτὰ τὰ λόγια.

— Ἄν οἱ χωρικοὶ σᾶς ποῦν ὅτι κάμνετε ἄσχημα νὰ βόσκατε ἔξω τὴν ἀγελάδα, μὴ τοὺς ἀκούσετε· διότι ὁ καθὼς ἀήρ εἶνε τροφή τὸσον διὰ τὰ ζῶα ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

— Πρέπει νὰ βόσκουν ἔξω καὶ τὰ γαϊδουράκια;

— Ὅχι πάντοτε. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, καμμιά δεκαπενταριά ἡμέρες, τὸ περισσότερο θά τὰσχημίζε, διότι θά ἐκαιμναν κοιλίαν. Ἄν εὑρετε ἐδῶ ζῶα τῆς ἰδίας ράτσας, συνεννοηθῇτε μὲ τὸν ἰδιοκτήτην διὰ νὰ ποικτήσετε ἀπὸ τὰ ἰδικὰ σας, τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ τὰ δύο θηλυκά, καινούρια γαϊδουράκια. Αὐτὰ θά τὰ πωλήσετε, ὅμα γίνουν δύο ἐτῶν, τοῦλάχιστον ἑκατὸν φράγκα τὸ ἓνα. Ἐπίσης καὶ τὸ μοσχάρι, ποῦ θά σᾶς γεννᾷ κάθε χρόνον ἡ ἀγελάδα, θά τὸ πωλήτε νηδιῶν μηνῶν, πρὶν φάγῃ ἀκόμη χορτό.

Οὕτως ὁ μαρκήσιος προητοίμαζε τὰ τέκνα του διὰ τὴν νέαν των ζωὴν καὶ ἔβλεπε μετὰ χαρᾶς, ὅτι κανὲν ἀπὸ τὰ μαθήματά του δὲν ἐπῆγγαινε χαμένον.

Τελευταῖα μέτρα

Παρήλθεν ἀκόμη ἓνας μῆνας μὲ πυρετώδη ἐργασίαν. Ἡ πέριξ τοῦ πύργου

μεγάλῃ τάχος δὲν ἀνεγνώριζετο πλέον. Ἀφῆρσαν τὰ χορτά καὶ τὰ βρύα, τὸ δὲ χρυσάλλινον νερόν ἔφρισεν ὑπὸ τὸ φύσημα τῆς αὔρας ἐπὶ τῆς λευκῆς κοίτης τῆς ἀργιλλώδους γῆς. Τὰ παιδιὰ ἔκαμαν ἐκεῖ τὸν περίπατόν των μὲ μιαν βαρκούλαν, ἐψάρουν βατράχους καὶ διεσκέδαζαν.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεχώρησε τότε διὰ τὸ Παρίσι καὶ ὁ χωρισμὸς αὐτὸς πολλὰ δάκρυα ἐπροκάλεσεν.

Ἡ Ὀνωρινα ἔμεινε τώρα διαρκῶς εἰς τὸν πύργον. Ἦτο καλὴ κόρη, ἀλλ' οὔτε πολὺ ἐπιτηδεῖα οὔτε πολὺ ζωηρά. Δυστυχῶς δὲν εἶχαν καὶ ἄλλην διὰ νὰ διαλέξουν, ἡρκοῦντο δὲ εἰς τὸ ὅτι ἦτο τιμία. Ἀλλως τε, τώρα ποῦ ἔλειπεν ὁ μαρκήσιος, ἡ ὑπηρεσία εἶχεν ἀπλοποιηθῇ. Ἡ μαρκησία δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της, ὅπου ἐπερνοῦσε τὰς ὥρας

«Ἐψάρουν βατράχους καὶ διεσκέδαζαν...»
(Σελ. 50, στ. 6')

της ρεμβάζουσα, ἀναγινώσκουσα ἢ κλαίουσα. Δὲν ἔτρωγε παρὰ ὀλίγον γάλα καὶ ὀλίγα ὀπωρικά, ποῦ τῆς τὰ ἐπῆγγαιναν εἰς ἓνα δίσκον· ὅσον διὰ τὰ παιδιὰ, καὶ αὐτὰ ἐπίσης ἔτρωγαν ἀπλούστατα καὶ λιτότατα.

Ὁ μαρκήσιος ἔμεινε εἰς τὸ Παρίσι δεκαπέντε ἡμέρας, ἐτελείωσε τὰς ἐργασίας του καὶ ἐπέστρεψε διὰ ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν οἰκογένειάν του.

Εἶχεν εἰσπράξει εἰκοσι χιλιάδας φράγκων. Ἐξ αὐτῶν ἐκράτησε τὰς δέκα, τὰς δὲ ἄλλας δέκα κατέθεσεν εἰς τὸ Κορμπέιγ, εἰς τὸ Συμβολαιογραφεῖον τοῦ κ. Λαλουέ, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ κρατῇ αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν διάθυσιν τῆς οἰκογενείας του.

— Ἐπειδὴ ἡ μαρκησία, τῷ εἶπε, πάσχει, σᾶς παρακαλῶ νὰ θεωρῇτε τὰ τέ-

κνα μου ὡς ἀντιπροσώπους μου, παρὰ τὴν μικρὰν των ἡλικίαν. Μία ἀπόδειξις ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Πέτρον καὶ τὴν Καμίλλην, θά σᾶς ἀρκῇ διὰ νὰ τοῖς δίδετε ὅσα χρήματα θά σᾶς ζητοῦν.

— Ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν εἶνε κανονικόν, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, θά σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ ἀφίσσετε ἓν ἔγγραφο, πιστοποιοῦν ὅσα μοῦ εἶπατε.

Καὶ ἐνῶ ὁ κ. Ριονσαὶ συνέτασσε τὸ ζητηθὲν ἔγγραφο, ὁ κ. Λαλουέ προσέθεσεν:

(Ἐπεται συνέχεια)

ΤΟΝ ΕΣΩΣΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΘΕΛΗ

(Θαλασσινὸν διήγημα)

Εἰς τὸ Κιμπερόν, τὴν γραφικὴν ἄκραν τῆς Βρετανίας, ἔζη ἄλλοτε τύπος ὄντως ἐξαιρετικὸς, ὁ Ἰβ Καρεδέκ, γνωστὸς ὡς πρότυπον κολυμβητοῦ. Ἦτο πεντηκοντούτης περίπου ἡ δὲ φυσιογνωμία του εἰδικῶς διαμορφωμένη ἀπὸ τὴν ἄλμυρ τῆς θαλάσσης, — χαρακτηριστικὰ ἄδρά, λευκαῶν ὑπογένειον, σκληρότριχον, — ἀπὸ δεκαπενταετίας περίπου διετηρεῖτο σχεδὸν ἀμετάβλητος.

Τὸ θέρος ὅλοι οἱ λουόμενοι, οἱ ἀγαπῶντες τὴν ἀπλὴν ἄλλως τε τέχνην τοῦ κολυμβήματος, τὸν ἀνεζήτουν ὡς ὁδηγόν, μολοντί δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαρκεσθῇ δι' ὅλους. Ἦτον ἀμίμητος εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ τοὺς παραθερίζοντας εἰς τὰ λουτρά καὶ νὰ τοὺς ἐμβαπτίσῃ σχεδὸν ἀκουσίως εἰς τὴν θάλασσαν, ἐγνώριζε δὲ ἔπειτα, εὐθὺς μετὰ τὸ βάπτισμα, νὰ διευθύνῃ τὸσον ἐπιτηδεῖως εἰς τὰ κύματα, ὥστε ἐκινῶσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κολυμβητικῆς εἰς ὅλους.

Με τὸ λεκτικόν του, τὸ ἰδιόρρυθμον, διηγεῖτο θαυμασίας, περιεργατάτας παραδόσεις τῆς πατρίδος του, τῆς Βρετανίας,

Ἀλλως τε ἡ ζωὴ του μὲ τὴν θάλασσαν τὸν ἐτροφοδοτεῖ σχεδὸν διαρκῶς μὲ θαυμάσια ἀνέκδοτα· καὶ τί δὲν εἶχεν ἰδῆ ἀνάμεσα εἰς τὰ φωφορίζοντα κύματα!

Ὁ Ἰβ Καρεδέκ, καθισμένος ἓνα βράδυ, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, ἔξω ἀπὸ ἓνα λουτήρα τῆς περιφερείας, ἐκάπνιζε φιλοσοφικῶς τὴν πίπαν του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν γαλάζια σύννεφα ἐσκορπίζοντο εἰς τὴν διαύγειαν τῆς θαλασσοειρένης νυκτός, ὅταν τοῦ ἐφάνη πῶς ἤκουσε κρότον πτώσεως εἰς τὰ νερά. Προσεκτικὸς πάντοτε δι' ὅ,τι συνέβαινε εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνέτεινε τὴν ἀκοήν του καὶ μετ' ὀλίγον εὐκρινῶς ἀντελαμβάνετο φωνήν, ἡ ὁποία ἐκάλει εἰς βοήθειαν.

— Κάποιος πνίγεται πάλι! ἐφώνησεν ὁ γέρω-Λύκος, ἐτοιμαζόμενος διὰ νέον μεταλλίον σωτηρίας·—διότι ὁ Ἰβ Κα-

ρεδέκ εἶχεν ἔως τώρα τοῦλάχιστον 40 τοιαῦτα μεταλλία· ἄλλως τε εἰς τὴν ἀντιλήψιν του, τίποτε εὐγενέστερον ἀπὸ τὴν διάσωσιν τοῦ κινδυνεύοντος πλησίον — καὶ δικαίως.

Πάραυτα ὤρμησε πρὸς τὴν λέμβον ἡ ὁποία προσδεδεμένη, ἐταλαντεύετο ἡρέμα εἰς τὰ νερά, ἔλυσεν τὰ σχοινία, τὴν ὤθησεν διὰ τοῦ πύδου καὶ ἡ λέμβος ἀνήχθη, ἐνῶ ὁ γέρων ναυτικὸς ἐκώπηλάτει.

Οὕτε πέντε λεπτὰ δὲν τοῦ ἐχρεώσθησαν διὰ νὰ προσεγγίσῃ, νὰ ριφθῇ εἰς τὰ κύματα, νὰ κολυμβήσῃ, νὰ συλλάβῃ τὸν πνιγόμενον, νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν λέμβον. Ἦξευρε τὴν τέχνην του ὁ Καρεδέκ.

Ὅταν ἐξησφάλισε τὸν σωθέντα καὶ τὴν λέμβόν του, ὁ Ἰβ Καρεδέκ τὸν ἐξήτασεν. Ἦτον ἀναμφιβόλως ἀσπὸς· τὸ ἐπρόβλεπε τὸ εἶδος τοῦ λουτρικοῦ του ἐνδύματος. Ἀλλὰ τί ἀπερισκέψια νὰ πάρῃ τὸ λουτρόν του οὕτῃν τὴν ὥραν!

Ὁ Ἰβ, ὁ ὁποῖος, παρεκτός τῶν μεταλλίων, δὲν ἀπέστεργε καὶ τὰς ἄλλας ἐνδείξεις εὐγνωμοσύνης τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀποσωμένων ἐκ τοῦ θανάτου, ἐπέληφθη

τοῦ ἔργου τῆς ἐμφυσώσεως τοῦ ἀγνώστου τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ φύσῃ ν' ἀποθάνῃ ἐν τὸς τῆς λέμβου του. Καὶ τὰ μέτρα του δὲν ἐμειναν ἀνεπαρκή, διότι ἐντὸς ὀλίγου ὁ διασωθεὶς ἤνοιξε τὸν ἓνα ὀφθαλμόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν ἄλλον, καὶ περιέφερε περίεργα βλέμματα γύρω του.

Ὁ Ἰβ, μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, ζήμενεν εὐχαριστίας, τὰς ὁποίας, παρὰ πᾶσαν τὴν μετριοφροσύνην του, ἐθεώρει ἐκείνους ἐπιβεβλημένους.

— Σεῖς λοιπὸν μ' ἐβγάλατε ἀπὸ τὸ νερό;

— Μάλιστα, κύριε!

— Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε νὰ μὲ βγάλετε;

— ! ! !

— Ἀφοῦ ἐγὼ ἤθελον νὰ πνιγῶ, δὲν βλέπω διατὶ ἀντετάχθητε εἰς τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— Ἀλλά, κύριε. . .

— Δὲν ἔχει «ἀλλά»... πιστεύατε λοιπὸν ὅτι, ἂν ἀφίνατε νὰ μὲ παρασύρῃ ἡ θάλασσα, εἶχα τὴν πρόθεσιν ν' αὐτοκτονήσω. Δὲν θέλω νὰ ζήσω πλέον, μ' ἀκούτε; ὅχι διότι ἐβαρύνθη τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ διότι εἶμαι ἄθλιος καὶ πρέπει νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

— Ἐν τούτοις, ἀπήντησεν ὁ γέρων ναυτικὸς, κατὰπληκτος, σᾶς ἄκουσα νὰ φωνάζατε: «Βοήθεια!»

— Τε ἐνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως, κύριε!

— Ὡστε ἤθελατε νὰ πνιγῇτε ὀρισμένως.

— Ἀκουσε, φίλε μου, εἶπεν ὁ ἄγνωστος. Ἦμουν ὑποταμίας εἰς μεγάλον ἐμπορικὸν κατάστημα τῶν Παρισίων καὶ διὰ νὰ ἐπαρκέσω εἰς ἐκτάκτους μου δαπάνας, ἔκλειπα, ἀκούς; ἔκλειπα πέντε χιλιάδας φράγκων. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅλαι αἱ ἀστυνομίαι τῆς Γαλλίας ἔχουν εἰδοποιηθῇ καὶ μὲ καταζητοῦν· διὰ νὰ ἐμποδίσω δὲ τὴν ἀτίμωσιν τῆς οἰκογενείας μου, μένει μόνον νὰποθάνω. Καὶ τώρα, ἀφοῦ ἤκουσες τὰς ἐξηγήσεις μου, σοῦ δίδω καὶ τὸ πορτοφόλι μου—ἔχει ἀκόμη, νομίζω, δύο εἰκοσάφραγκα—διὰ νὰ μ' ἀφίσσῃς νὰ πνιγῶ.

Ὁ Ἰβ Καρεδέκ ἤκουσε καὶ αὐτὰ μὲ κατὰπληξιν αὖξουσιν ὀλονέν. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε συμβῇ αὐτὸ ἔως τώρα. Τί λοιπὸν; ὑπῆρχον ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐκλειπτον καὶ ἔπειτα, χωρὶς δισταγμόν, ἐδίδον τέλος εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν τοῖς εἶχε δώσει ὁ Θεός; Τί ἱεροσυλία!

Δὲν ἀπήντησε τίποτα εἰς τὸν ἄγνω-

«Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε: ...»

στον, διότι ἡ ἀποκάλυψις του τὸν εἶχεν ἀποστομώσῃ. Ὅταν ὁμως εἶδεν, ὅτι ὁ κλέπτης ἡτοιμάζετο νὰ πηδήσῃ ἔξω ἀπὸ τὴν λέμβον, ὤρμησε κατ' ἐπάνω του, τὸν συνέλαβε καὶ τὸν ἔδεσε ὡς τὸ τυχόν φορτίον τῆς λέμβου.

— Ὅχι, φίλε μου. Ὁ Καρεδέκ δὲν θάφησεν νὰ πνιγῇ ἓνας ἄνθρωπος· καὶ ὁ διάβολος ἂν εἶσαι, θά ζήσῃς, μὰ τὸν Ἄγιον Ἰβ, τὸν προστάτην μας.

Ὁ ἐπιμένων εἰς τὴν αὐτοχειρίαν προσεπάθησεν εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον, διότι ὁ γέρω-Λύκος εἶχε καλὴν κόμην ἀπὸ ἐκείνους ποῦ μόνον οἱ ναυτικοὶ γνωρίζουν, ἄλυτον δι' ὅλους τοὺς ἄλλους θνητούς.

Περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἔφθασαν εἰς τὴν ξηράν. Ὁ Καρεδέκ ἐφορτώθη ἐπ' ὤμου τὸν ἄγνωστον· ἔφθασεν εἰς τὴν καλύβην του· ἐκεῖ ἀπέθηκε τὸ φορτίον εἰς μιαν γωνίαν καὶ ἀφοῦ ἤναψε τὸ λυχνάρι του, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Φίλε μου, καθὼς μοῦ εἶπες, εἶσαι δις ἐγκληματίας, διὰ κλοπὴν καὶ δι' αὐτοκτονίαν. Ἀλλὰ ὁ Ἰβ, σοῦ τὸ ὀρκίζομαι, θά σὲ σώσῃ. Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ πα-

ραδῶσω εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἀφοῦ σοῦ ἔσωσα τὴν ζωὴν. Ἀκουσέ με. Ἐχω μερικὰς οἰκονομίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας θά πάρω 5 χιλιάδας φράγκα διὰ ν' ἀποζημιώσω τὸν κύριόν σου. Αὐρίον τὸ πρῶθ θά φύγω διὰ τὸ Παρίσι καὶ θά κατορθώσω νὰ τὸν πείσω, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς σέ, θά σὲ δέσω πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου πάλιν σφικτά, ἀφοῦ σοῦ ἀφίσω τροφὰς διὰ τὴν τριήμερον ἀπουσίαν μου.

Τώρα ἐξεπλήσσετο καὶ ὁ ἄλλος, διαβλέπων πιθανότητα ν' ἀποκατασταθῇ εἰς τὴν ἐντιμὸν ζωὴν· μὲ δάκρυα λοιπὸν διεβεβαίωσε τὸν σωτήρα του, ὅτι δέχεται καὶ ὅτι δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸν δέσῃ. Ἀλλ' ὁ Ἰβ ἐπέμεινε καὶ ἔκαμιν ὅπως εἶπεν.

Ἐπῆγεν εἰς τὸ Παρίσι καὶ δὲν ἐδυσκολεῖσθαι νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χάριν τοῦ ἐγκληματίου. Ὁ ἐμπόρος μάλιστα δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ καὶ τὸ ποσόν, μαγτεύων ὅτι θά τὸ ἐστερεῖτο ὁ γέρων ναυτικὸς· ἀλλ' ὁ Ἰβ ἐπέμεινε ὅτι τὸ πληρώνει ὁ ἐξαφανισθεὶς ὑποταμίας καὶ τέλος τὸ ἐδέχθη.

Ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς Κιμπερόν εὑρε τὸν νέον σχεδὸν μὴ παρέχοντα σημεῖα ζωῆς. Ἡ τριήμερος ἀκίνησις, ἡ ὁποία ἐκράτει ἐν ἀκαμψίᾳ τὰ μέλη του, εἶχε προκαλέσῃ ἐπὶ τέλους λιποθυμίαν· δὲν διήρκεσεν ὁ μὲς εὐτυχῶς πολὺ.

Τὴν ἐπομένην οἱ κατ' οἰκοὶ τοῦ Κιμπερόν ἐμάνθαναν τὴν νέαν διάσωσιν τὴν ὀρεῖλομένην εἰς τὸν Ἰβ, ὅστις τοιοῦτοτρόπως ἐλάμβανε τὸ 41ον μεταλλίον του.

Σήμερον ὁ σωθεὶς χωρὶς νὰ θελήσῃ εἶνε ἐντιμώτατος πολίτης, διακρίνεται δὲ εἰς τὸ ἴδιον ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ ἔκαμιν μάλιστα καὶ λαμπρὸν γαμόν.

Εἰς τὴν βραδυνὴν προσεῖχεν του, ὁ σωθεὶς δέεται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ Ἰβ ἐν σκηναῖς δικαίων, διότι ὁ γενητὸς καὶ φιλόανθρωπος ναυτικὸς ἀπεβίωσε τὸ ἐπομένον ἔτος τῆς τελευταίας αὐτῆς διασώσεως καὶ ἐκηδεύθη, διακοσμούμενος ἀπὸ τὰ πλῆθη τῶν μεταλλίων σωτηρίας, τὰ ὁποῖα τῷ εἶχον ἀπονεμηθῇ ἐπαξίως ἐν ζωῇ.

(Ἀπὸ τὸ Γαλλικόν)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Καὶ ὁ χάρτινος ἀσπὸς, διὰ νὰ φθάσῃ ψηλά, ἔχει ἀνάγκη κάποιος νὰ τοῦ κάμῃ κεφάλι.

Ἡ ἀποκλειστικὴ ἀφοσίωσις εἰς ἓνα πρόσωπον εἶνε προτέρημα σκύλου.

(Α. Γ. Ρ. Κ.)

Ο ΑΛΟΥΠΗΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ὁ Ἀφέντης ἀπεφάσισε νὰ σταματήσῃ μὲ κάθε τρόπον τὰς ἐκδρομὰς τοῦ προκομμένου αὐτοῦ... οἰκογενειακοῦ φίλου.

Καὶ ἄρ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, ἔκαμε μιὰ παγίδα ὡς ἀν' κουτί, τὸ ἐγέμισε φραγκοστάφυλα καὶ παρήγγειλε τῆς μικρούλας του νὰ προσκαλέσῃ εἰς αὐτὸ τὸν κύριον Γουλιέλμον, μόλις θὰ ξαναῆρχετο.

Τὸ ἄλλο πρωί, ὁ κύρ-Γουλιέλμος δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ, πηδηκτός, εἰς τὴν μεγάλην θύραν. Ἐχαιρέτισε μὲ τὴν μεγαλύτερη εὐγένεια καὶ εἶπε:

— Καλημέρα, δεσποινὶς Γιαννούλα, καλημέρα! μόλις ἀπάντησα τὸν πατερούλη σας εἰς τὸν δρόμον καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν ἔχει πλέον σπαράγγια οὔτε μπιζελία, ἀλλὰ μόνον φραγκοστάφυλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μοῦ δίνει τὴν ἄδεια νὰ πάρω.

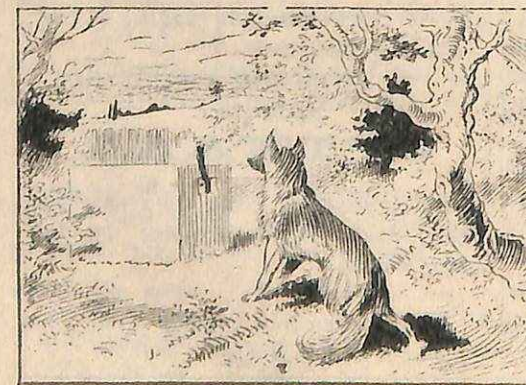
Ἡ μικρούλα τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον καὶ τοῦ εἶπε ὅτι μέσα εἰς τὸ κουτί ἔχει φραγκοστάφυλα.

Ὁ κύριος Γουλιέλμος ἔγλειψε τὰ δάκτυλά του καὶ εἶπε:

— Τί καλὸς ἄνθρωπος ὁ πατερούλης σας, χρυσὸς ἄνθρωπος, καὶ πόσον θὰ εἰσθε εὐτυχισμένη κοντά του.

Ἀμέσως κατόπιν ἐπήδησε μέσα εἰς τὸ κουτί.

Ὁ Ἀφέντης δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ

πολὺ ἐκείνο τὸ πρωί καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὅταν ὁ κύρ-Κουνέλης τὸν ἤκουσεν, ἐπήδησε μέσα εἰς τὸ κουτί σὰν τρελλός, διὰ νὰ φύγῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε.

Τὸ σκέπασμα ἦτο καλὰ κλεισμένο καὶ ὁ φίλος μας κύρ-Κουνέλης πιασμένος!

Ὁ Ἀφέντης ἐκύτταξε μέσα εἰς τὸ κουτί καὶ εἶπε:

— Ἀ, φιλαράκο μου, σὺ ἤσουν λοιπόν; Καὶ ἐγὼ σ' ἐζητοῦσα πῶς καὶ πῶς! Μοῦ χρειάζονται τὰ πο-

δαράκια σου γιὰ νὰ ξεσκονίζω καὶ τὸ κορμάκι σου γιὰ σιφάδο καὶ τὸ δέρμα σου γιὰ γούνα.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ἐφρίκιασε, ἐφώναξε, ἔκλαψε, ἔκλαψεν, ἐφώναξε.

Ὁ Ἀφέντης ἔκαμε πῶς δὲν ἤκουε τίποτε! ἔμεινε σκεπτικός καὶ ὕστερα ἐπῆρε τὸ κοριτσάκι του καὶ ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπιτάκι του.

Μόλις ἔφυγαν, ἔφθασε τρεχάτος ὁ κύρ-Ἀλούπης.

Ἦκουσε τὸν κύρ-Κουνέλη νὰ φωνάζῃ, ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐσημαιναν αὐτὰ τὰ ξεφωνητά.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ἀπήντησε:

— Φύγε γρήγορα, κύρ-Ἀλούπη μου, γιατί ἄλλοιως ὁ Ἀφέντης θὰ σὲ πιάσῃ, θὰ σὲ βάλῃ μαζί μου στὸ κουτί καὶ θὰ σὲ πνίξῃ. Χωρὶς ἐλπίδα νὰ σωθῇς. Φύγε, κύρ-Ἀλούπη μου, φύγε. Ἐγὼ εἰμ' ἐδῶ κλεισμένος ἀπὸ τὸ πρωί, ὁ Ἀφέντης μόλις ἔφυγεν. Ἀλλὰ θὰ γυρίσῃ σύντομα.

Ἀλλὰ ὁ κύρ-Ἀλούπης δὲν ἔφυγεν. Ἐρώτησε μόνον τὸν κύρ-Κουνέλη πῶς ἐπερνοῦσεν ἐκεῖ μέσα.

— Ὅχι πολὺ ἄσχημα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ φύγω. Φύγε σὺ τοῦλάχιστον γρήγορα, φύγε κύρ-Ἀλούπη μου, τρέχα, γιατί ἐχάθηκες.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ὅμως δὲν ἔφυγε, δὲν ἔτρεξε! Κάθε ἄλλο.

Ἐζήτησε μάλιστα νὰ μπῇ αὐτὸς εἰς τὴν θέσιν τοῦ κύρ-Κουνέλη.

Καὶ πράγματι τοῦ ἀνοιξε τὸ κουτί, τὸν ἄφησε νὰ βγῇ ἔξω καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ κύρ-Κουνέλης ἐννοεῖται δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ νὰ ἰδῇ πῶς θὰ ἐτελειωνεν ἡ δουλειά.

Ἐφυγε γρήγορα — γρήγορα! στὸ δάσος καὶ ἐξεκαρδίσθη στὰ γέλια, τόσον ποῦ ἠναγκάσθη νὰ κκουμῆσῃ ἓς ἓνα δένδρον γιὰ νὰ μὴ πέσῃ, μὲ τὴν ἰδέα πῶς ὁ κύρ-Ἀλούπης τὴν ἔπαθε καὶ ἔπασε τοῦ Ἀφέντη τὰ χέρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

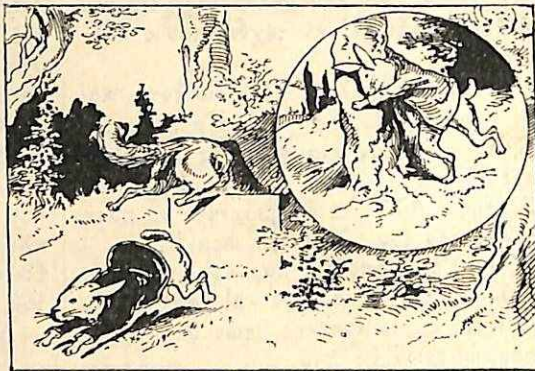
Ο ΚΥΡ-ΑΛΟΥΠΗΣ ΣΤΑ ΚΟΥΝΕΛΑΚΙΑ

Τὰ φρόνιμα παιδιὰ κερδίζουν πάντοτε καὶ ἀπὸ τὴ φρονιμάδα τους.

Ἀπόδειξτε τί συνέβη εἰς τὰ παιδιὰ τοῦ κύρ-Κουνέλη.

Ἀπὸ τὸ πρωί ἕως τὸ βράδυ ἔκαναν ὅ,τι τοὺς ἔλεγε ὁ πατερούλης καὶ ἡ μητερούλα των. Ὅταν ὁ κύρ-Κουνέλης ἔλεγε «ναί», ἔλεγαν κι' αὐτὰ «ναί». Ὅταν ἡ κυρὰ-Κουνέλα ἔλεγε «ὄχι», κι' αὐτὰ ἔλεγον «ὄχι».

Ἔτσι ἦσαν πάντοτε καθαρὰ καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν λερωμένη τὴ μυτίτσα τους! μὲ λίγα λόγια ἦσαν τὰ καλλίτερα κουνελάκια καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπαθαν τίποτε, ἐνῶ ἂν δὲν ἦσαν φρόνιμα, δὲν θὰ εἶχε μείνῃ κανένα ζωντανό.

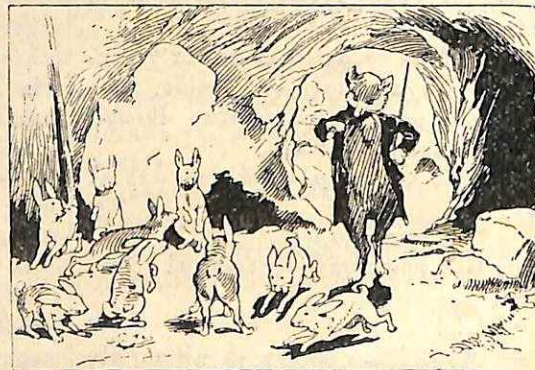
Καὶ νὰ γιατί:

Μιά μέρα ὁ κύρ-Κουνέλης εἶχε κινήσῃ γιὰ κάποιον μακρυνὸ περιεῶλι.

Ἡ κυρὰ-Κουνέλα εἶχε πᾶν νὰ πάρῃ τσάι σὲ κάποιον γειτόνισσα καὶ τὰ κουνελάκια μόνα στὸ σπιτί ἔπαιζαν τὸ κρυφτοῦλι.

Ἐξαφνα, νὰ σου ὁ κύρ-Ἀλούπης.

Ἦσαν τόσον ὁρεκτικά τὰ κουνελάκια, ποῦ ὁ κύρ-Ἀλούπης ἔξερογλύφετο ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῇ. Ἐνεθυμήθη ὅμως

τί εἶχε κάμῃ ἄλλοτε στὸ γέρω-λύκο ὁ κύρ-Κουνέλης καὶ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὰ κυνηγήσῃ ἀμέσως.

Τὰ κουνελάκια τρομαγμένα, ἐστρουμύχθησαν τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ παύσουν οὔτε μιὰ στιγμῇ νὰ προσέχουν τὸν κύρ-Ἀλούπη στὰ μάτια.

Ὁ κύρ-Ἀλούπης ἐκάθησε καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ σκεπτόμενος ποῖαν πρόφασιν θὰ εὑρίσκειν.

Ἐξαφνα βλέπει ἓνα μεγάλο ζαχαροκάλαμο στὴ γωνιά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ἮΝ Πρωτοχρονιὰν συνειθίζομεν νὰ δοκιμάζωμεν τὴν τύχην μας μὲ κανένα τυχερὸν παιγνίδι, προπάντων μὲ χαρτιά. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πτωχοὶ ὅλοι τὴν ἡμέραν αὐτὴν παίζουν. Κ' ἐκεῖνοι ἀκόμη ποῦ τὸν ἄλλον καιρὸν ποτὲ δὲν ἐγγίζουσιν τράπουλάν καὶ δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ διακρίνουν τὸν Φάντην ἀπὸ τὸν Ρήγαν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ μᾶλλον τὴν νύκτα, ἔτσι, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου, θὰ ποιντάρουν. Ἀλλοὶ χρυσὰ νομίσματα καὶ ἄλλοι γάλκιννα, ἀδιάφορον! κάθε ὕλη τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἀντιπροσωπεύει καὶ ἡ ἰδέα εἶναι νὰ χαιρετισθῇ τάχα ὁ νέος χρόνος καὶ νὰ δοκιμασθῇ. Τὸ παιγνίδι χρησιμεύει τρόπον τινὰ ὡς οἰωνός. Ἄν κερδίσῃ κανεὶς, εἴτε πέντε δραχμὰς εἴτε πέντε χιλιάδες, ὅλος ὁ χρόνος τοῦ θὰ πάῃ καλὰ! ἂν χάσῃ, ὁ χρόνος τοῦ θὰ πάῃ ἄσχημα. Ἡ πρωτοχρονιάτικη λοιπὸν χαρτοπαίξις εἶναι γενική. Καὶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη, κατὰ τὴν ὅποιαν βλέπομεν νὰ παίξουσιν χαρτιά, πολλὰκις μαζί μὲ τοὺς μεγάλους, καὶ τὰ παιδιὰ...

Θὰ πῆτε: ἀπλὴ συνήθεια, ἄδωδον ἔθιμον. Καὶ ὅταν γίνεταί τὸσον ἀραιά, — μίαν φορὰν τὸν χρόνον, — δὲν εἴμπαρξιν νὰ ἔχῃ καμμίαν ἐπίδρασιν. Καὶ ὅμως! πόσοι δὲν ἔμαθαν τὰ χαρτιά, πόσοι δὲν ἐγλυκάθησαν ἀπὸ τὸ εὐκλεον κέρδος, πόσοι δὲν γύραν ἡδονικὴν τὴν συγκίνησιν τοῦ παιγνιδιοῦ, πόσοι δὲν ἔγειναν συστηματικοὶ χαρτοπαῖκται, μόνον καὶ μόνον διότι τοῖς ἐπετρόπη νὰ παίξουν οἱ κοινὲς αἰσθητικαὶ τὴν Πρωτοχρονιάν! Ὡστε τὰ παιδιὰ δὲν πρέπει νὰ παίξουν οὔτε αὐτὴν τὴν ἡμέραν; Ὅχι, δὲν λέγω αὐτό, μολονότι θὰ τὸ ἐπρωτιμούσα... Λέγω μόνον ὅτι εἴμπορουν νὰ παίξουν, ἀλλὰ καὶ νὰ εἰσέβουν ὅτι κἀμνον κάτι κακόν, τὸ ὅποῖον δικαιολογεῖται μόνον ἀπὸ τὸ ἔθιμον. Καὶ διὰ νὰ τὸ εἰσέβουν αὐτό, πρέπει νὰ μάθουν πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶναι τὰ χαρτιά...

Μὰ σὰς βεβαιῶ, ὅτι δὲν γίνεται χειρότερον! Παίζων κανεὶς, χάνει τὴν ὑγίαν του, τὴν δραστηριότητά του, τὰ χρήματά του καὶ τὴν ὑπόληψίν του. Ὅλα τὰ χάνει. Καὶ ὅταν ἀκόμη κερδίσῃ, τὰ πλέον κολοσσαία ποσά. Ἀπλούστατα διότι θὰ τὰ ξαναπαίξῃ καὶ θὰ τὰ χάσῃ. Ποτὲ χαρτοπαῖκτης δὲν ἐσταμάτησε κερδισμένος. Ὅλοι ἔπαυσαν νὰ παίξουν ἀφοῦ κατεστράφησαν. Καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἐπλούτησεν ἀπὸ τὰ χαρτιά, διότι πάντοτε εὐρέθη ἓνας τυχερότερος νὰ τοῦ πάρῃ, ὅλα του τὰ κέρδη, διὰ νὰ τὰ μεταβιβάσῃ καὶ αὐτὸς εἰς ἓνα ἄλλον, καὶ οὕτω καθέξῃς. Αὐτὸς ὁ γύρος γίνεταί αἰωνίως. Πλουτίζει κανεὶς μίαν στιγμὴν, διὰ νὰ γίνῃ πάλιν πτωχότερος ἀπὸ πρῶτα, καὶ

τὰ χρήματα ἐρύθουν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι χαρτοπαῖκτου, διὰ νὰ μὴ σταματήσουν ποθενά. Τὸ μοῖραϊον λοιπόν, τὸ ἀναπόφευκτον τέλος κάθε χαρτοπαῖκτου, εἶναι ἡ δυστυχία. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, μετὰ μυρίας διακυμάνσεις, καταντοῦν ἐλεεινοὶ καὶ πολλὰκις αὐτοκτονοῦν ἀπηλπισμένοι.

Καὶ ὅμως, ἐνῶ αὐτὸ εἶναι πασίγνωστον, αὐταπόδεικτον, ἀναντίρρητον, ὑπάρχουσιν τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι — καὶ μεταξὺ αὐτῶν πολλοὶ ἔξυπνοι καὶ πολλοὶ μορφωμένοι —, οἱ ὅποιοι δὲν κἀμνον ἄλλο παρὰ νὰ χαρτοπαίξουν! Πῶς συμβιβάζεται αὐτὸ μὲ τὴν λογικὴν; Ἀπλῶστατα, τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ἔχει κυριεύσει τὸ πάθος, τὸ ὅποῖον ἔχει λογικὴν ἰδικὴν του. Σὰς λέγουν: «Θέλω νὰ τὸ κόψω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Γνωρίζω ὅτι καταστρέφομαι, καὶ ὅμως ἐπιμένω. Ἄς γίνῃ πλέον ὁ, τί θέλῃ ὁ Θεός...» Τί δυστυχεῖς ποῦ εἶναι! Οὔτε εἶναι ἀνάγκη νὰ τοὺς ἰδῇ κανεὶς πτωχοὺς καὶ κατεστραμμένους, διὰ νὰ τοὺς λυπηθῇ. Ἀρκεῖ ὅτι παίζουν...

Προσέξτε, ἀγαπητοί μου, νὰ μὴν κυριευθῇτε ποτὲ ἀπὸ τὸ τρομερὸν αὐτὸ πάθος. Καὶ διὰ νὰ μὴ κυριευθῇτε, πρέπει νὰ γνωρίζετε καὶ νὰ ἐνθυμήσθε πάντοτε, ὅτι ἡ συγκίνησις τοῦ τυχεροῦ παιγνιδιοῦ, ἂν εἶναι τῶν ἡδονῶν, εἶναι μίαν ἡδονὴν ἀπηγορευμένην, τὴν ὅποιαν ὁ ἄνθρωπος πληρώνει ἀκριβέστερ' ἀπὸ κάθε ἄλλην. Μακρὰ ἀπὸ τὰ χαρτιά! Καὶ ἂν εἶναι δυνατὸν ἀκόμη καὶ τὴν Πρωτοχρονιάν. Ὁ ἀληθινὰ κερδισμένος δὲν εἶναι ὅποιος ἐκέκοισεν ἀλλὰ ὅποιος δὲν ἔπαιξε...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ προορισμὸς ἐνὸς στρατιώτου

Ἡ φωτογραφία, ἐξ ἧς ἡ εἰκὼν, ἐλήφθη ἐν τινὶ ἐκκλησίᾳ τοῦ Σονόβολδ καὶ παριστᾷ πολεμιστὴν (εἰς φυσικὸν μέγεθος ἀπὸ τὸ ξύλον δρυὸς σκαλισμένον), φέροντα τὴν πανοπλίαν του καὶ κρούοντα διὰ τῆς ξιφολόγῃς του τὸν κώδωνα τῆς ἐκκλησίας, ὡς ἂν ὁ ἐφημέριος ἀνέρχεται εἰς τὸν ἄμβωνα διὰ τὸ κήρυγμα.

Τὸ πρᾶγμα ἐπιτυχάνεται αὐτομάτως δι' εἰδικὸν μηχανισμόν, λειτουργοῦντος μόλις ὁ ἱερεὺς πατήσῃ τὴν πρώτην βαθμίδα τοῦ ἄμβωνος. Ἄν εἶχον τὸν ἴδιον προορισμὸν ὅλοι οἱ στρατιῶται!

Ἑβδομαδιαῖοι διαγωνισμοὶ

α') Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ἄν καὶ εἶχε προβλέψῃ τὴν κακοκαιρίαν, ὁ κύριος αὐτὸς κατελήθη εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὴν βροχὴν, χωρὶς τὴν ὀμβρέλλαν του, διότι ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἔχασε. Ποῦ νὰ εἶναι τάχα!

6') Ἐπιγραφή ἐφθαρμένη

Νάναγνοσθῇ ἡ ἐπιγραφή αὕτη:

...ΕΙΣΤΡΗΤΟΣ ...ΙΤΩ

Ἀποτελεῖται ἐν τριῶν λέξεων καὶ καθεὶ στιγμῇ ἀντιπροσωπεύει ἐν γράμματι.

γ') Παίγνιον

Ἐορτὴν ὑπὸ τῆς Θαλασσίας Ἀἵρας

ΣΚΙ	ΡΟΣ	ΝΙ	ΡΟΣ
ΤΙ	ΚΟ	ΟΥ	ΑΝ
ΠΗ	ΤΑΥ	ΛΟ	ΚΛΟΣ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαί, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα τεσσάρων τετραπόδων.

Δήλωση: — Δι' λύσεις συνοδεύονται ὑπὸ δεκαλέπτου γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 4ου φύλλου

α.) Νίψον ἀνομήματα μὴ μόνον ὄψιν. (Ἀναγινώσκειται καὶ ἀντιστρόφως).

β.) Τὸ τσαντάκι τῆς ξεχασμένης γρηούλας σχηματίζεται εἰς τὸ στηθὸς τῆς.

*Ιδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ Β

Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Εἰς ἱεροκήρυξ μετέβη ποτὲ εἰς τὸν ἱε-
ρὸν ναὸν ὅπως διδάξῃ τοὺς πιστοὺς περὶ
τῆς Θεῆας Προνοίας, συνέρρευσεν δὲ ν'
ἀκούσῃ τὸν θεῖον λόγον ἀπειρον πληθος.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία καὶ ὁ
ἱεροκήρυξ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του,
δὲν παρήλθεν ἀρκετὴ ὥρα καὶ δέχεται
μῖαν ἐπισκεψίν. Ἦτο εἰς ἀνδρῶπος τοῦ
λαοῦ, ὅστις ἤρχισε νὰ τῷ κάμῃ παρα-
τηρήσεις ἐπὶ ἐκείνῳ, τὰ ὅποια ἀνέφε-
ρεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

«Ἐγώ, τῷ ἔλεγε, δὲν πιστεύω ὅτι ὑπάρ-
χει Θεία Προνοία, διότι ἐὰν ὑπῆρχε θὰ
τὴν ἔβλεπα καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου.
Εἶμαι πτωχὸς τεχνίτης, ὁ ὅποιος δὲν
ἐνοχλῶ κανένα, ἀλλὰ τούναντίον ἐπι-
θυμῶ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων. Πῶς λοιπὸν
ἐνθ' ἐργάζομαι, ἡ οἰκογένειά μου εὐρί-
σκεται καθημερινῶς εἰς τὴν δυστυχίαν
ἐγὼ δὲ ἔχω ὑποκύψει εἰς μεγάλα χρεῖς»

Ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐσεβὴς ἱεροκήρυξ
προσεπάθη νὰ τὸν καταπραΰνῃ. Καὶ
τὸν ἠρώτησε μάλιστα πόσα χρήματα
ᾤφειλεν. Ὁ τεχνίτης ἀνέφερεν ἐν ποσὸν
ἴσον, πρὸς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ ἱεροκήρυξ
εἶχε λάβει παρὰ τινος πλουσίου πρὸς δι-
ανομήν εἰς πτωχοὺς οἰκογενεῖας.

Τότε ὁ ἱεροκήρυξ τῷ προσέφερε τὰ
χρήματα ταῦτα, ἐνθ' συγχρόνως τῷ ἔλεγε:
«Ἰδοὺ! τὸ νὰ ἐλθῃς ἐδῶ καὶ νὰ λάβῃς
τὸ ποσὸν αὐτὸ πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν
σου, τί ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἡ Θεία
Προνοία σὲ ὠθήσῃ πρὸς τοῦτο;

Πόρτ-Σαϊδ

Ἀγνωστος

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Ὁ βασιλεὺς Σολομὼν ἀνέλαβε ποτὲ
τὴν διεξαγωγὴν δίκης περιπλόκου. Δύο
ἄνδρες διανοήσαντο ὅτι ἦσαν υἱοὶ ἐνὸς
ἐμπόρου ἀποθανόντος καὶ διημισησίου
τὴν διαδοχὴν του.

Εἶχον ἀμφότεροι ἀνατραπῇ ὑπὸ τοῦ
ἐμπόρου, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι τοὺς ἠγάπα
ἐξ ἴσου. Ἀλλὰ πάντοτε ἔλεγε ὅτι μόνον
δ' εἰς ἦτο ὁ υἱὸς του, ἠρνεῖτο δὲ ἐντόνως
νὰ ὀνομάσῃ ποῖος τῶν δύο.

Μετά τὸν θάνατόν του ἠγέρθη ἀγὼν
νὰ γνωστῇ ποῖος ἦτο ὁ υἱὸς καὶ διάδο-
χος. Οἱ δικασταὶ τῆς Ἀμασοῦ, ἂν καὶ φη-
μισμένοι διὰ τὴν σοφίαν των, δὲν ἠδύ-
νησαν νὰ ἀποφασίσωσι καὶ ἐστεῖλαν
αὐτοὺς εἰς τὸν Σολομῶντα.

Ὁ Βασιλεὺς διέταξε νὰ διηγῇσιν
ἐνώπιόν του τοὺς δύο νέους καὶ τὸν νε-
κρὸν τοῦ ἐμπόρου ἐντὸς τοῦ φρετέρου,
ὅταν οἱ διάδικοι προσήλθον ἐνώπιόν του,
εἶπεν ὅτι θὰ ἀνεγνώριζεν ὡς διάδοχον
ἐκεῖνον ἐκ τῶν δύο, ὁ ὁποῖος λαμβάνων
σιδηροὺν σφυρίον θὰ κατέστρεφε τὸ φέ-
ρετρον τοῦ πατρὸς.

Οἱ φύλακες ἔδωκαν εἰς τοὺς νέους ἀπὸ
ἐν σφυρίον. Καὶ ὁ μὲν ἐξ αὐτῶν ἐκτύπησε
τὸ φέρετρον, τὸ ὅποιον ἀνέδοκεν ὑπό-
κωφον κρότον· ἀλλὰ ὁ ἄλλος, καθ' ἣν
στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ πετύχῃ, ἐλιπο-
θύμησε φωνάζων: «ὅχι ποτὲ δὲν θὰ κτυ-

πήσω τὸ φέρετρον τοῦ πατρὸς μου. Προ-
τιμῶ ὁ ἀδελφός μου νὰ λάβῃ τὴν κλη-
ρονομίαν. — Σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ ἐμπό-
ρου», τῷ ἀπήντησεν ὁ Σολομῶν· «τὸ
ἀπέδειξες διὰ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν
σοφίαν σου».

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπποκλῆς τοῦ Μεσαίνου

Ο ΝΕΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Πάλιν ἦρθε νέος χρόνος καὶ γερὰματα

Μὰ ἡ τρελλὴ ἡ ἀνθρωπότης χαίρεται σ'

Καὶ νομίζει πανηγύρι

Σὰν περνοῦνε ἕνας, ἕνας εἰς τοῦ κόσμου

Εἴθε δι' ἐμὲ ποτὲ τοῦ νὰ μὴν ἀλλάζεν ὁ

Ἦτος, ὅπου φθείρει, καταστρέφει ὡς ὁ ἀστορ-

Τὰ ὑπάρχοντα σ'τὴ γῇ

Εἴθε τῶν καλῶν μας χρόνων, νὰ μὴ στεί-

Περὶ τοῦ Νῶε

ΠΡΩΤΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐπειδὴ
ἦμιν ἀσθενῆς, ἠναγκάσθη νὰ μείνω εἰς
τὸ σπίτι λίγας ἡμέρας. Ἀπὸ τὴν πρώτῃαν
ἕως τὴν νύκτα δὲ ἀνεγίνωσκον ἀπὸ τὸν
περισυνόν τὸμον τῆς «Διαπλάσεως» διά-
φορα ἀνέκδοτα ἀπὸ τῆς σελίδος συνεργα-
σίας συνδρομητῶν, καὶ ἐσκεπτόμην, ἄραγε
ὅλοι ὅσοι γράφουν εἶνε μεγάλοι, ἡ ὑπάρ-
χουν καὶ μικροί, οἵτινες γράφουν τὸσον
ὥρα καὶ διηγηματικά; Ὡ! ποτὲ δὲν εἶ-
χον ἕως τώρα τὴν ιδέαν νὰ γράψω τί,
διότι ἐνόμιζον τὸν ἑαυτὸν μου ἀνάξιον,
καὶ δὲν ἐδύνατο θέμα κατάλληλον.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισα τώρα, ὅπου
ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ, νὰ ἐβρῶ θέμα
καὶ νὰ γράψω κάτι. Ἐρχοῦντο βαθεῖα
σκέψεις!... Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐγείρο-
μαι μετὰ χαρᾶς, εἶχον εὐρεῖ!... ἀπε-
φάσισα νὰ γράψω, τὸν τρόπον διὰ τοῦ
ὁποῖου κατάρθωσιν νὰ ἐβρῶ τὸν τρόπον
διὰ νὰ ἐμφανισθῶ πρώτῃν φορὰν εἰς τὴν
Σελίδα Συνεργασίας... Εὐχομαι νὰ ἐξα-
κολουθῶ!

Ἀφελὴς Σανθούλα

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ

Ὁ Τσάρεβιτς Ἰβάν ἠθέλησε ποτὲ νὰ
μάθῃ ἂν οἱ ὑπῆκοοί του ἦσαν ἐλεήμονες.
Πρὸς τοῦτο μετρημειόθη εἰς ἐπαίτην
καὶ περιήλθεν ὅλας τὰς συνοικίας ζητῶν
ἐλεημοσύνην.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εὐρίσκειτο νὰ τῷ
δώσῃ τὸν ὀβολόν του.

Τέλος ἐκτύπησε καὶ εἰς τὴν θύραν

πτωχικῆς καλύβης, εὐθὺς δὲ παρουσιάσθη
ἄνθρωπος ἀρκετὰ καὶ αὐτὸς πτωχός,
δοτὶς τὸν ὑπεδέχθη, τοῦ ἔδωκε νὰ φάγῃ
καὶ τοῦ προσέφερε κλίνην νὰ κοιμηθῇ.
Τὴν ἰδίαν ὁμοῦς νύκτα ἡ σύζυγος τοῦ
φιλοξενούντος ἔτεκεν υἱόν.

Τὸ πρωὶ ὁ Τσάρεβιτς, πάντοτε ὡς ἐ-
παίτης, ἐφυγε λέγων εἰς τὸν χωρικόν
ὅτι θὰ ἐφρόντιζεν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν νὰ
τοῦ ἐδῇ ἀνάδοχον.

Πράγματι, συνεπῆς εἰς τὰς ὑποσχέσεις
του, ἀφοῦ ἐπέγρασαν ἐπτά ἡμέραι, ὁ Τσά-
ρεβιτς Ἰβάν ἐπιβαίνων τετρατοροῦ ἀμά-
ξης, συρομένης ὑπ' ἀραβικῶν ἵππων, με-
τέβη εἰς τὴν καλύβην τοῦ χωρικοῦ.

Ὁ χωρικός παρεξενεύθη, ἀλλ' ὁ Τσά-
ρεβιτς τοῦ ἐξηγήσεν τὰ συμβάντα καὶ
τοῦ ἐβάπτισεν τὸ βρέφος, τὸ ὅποιον ὅταν
ἐμεγάλωσε, κατέλαβεν ἐπιζήλον θέσιν εἰς
τὰ ἀνάκτορα, ἐν ᾧ ἄνευ τῆς φιλοξενίας
τοῦ πατρὸς του θ' ἀπέμενε πτωχὸς χω-
ρικός.

Λευκοκύμαντος Αἰγιαλὸς

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗ

(Κατὰ τὸν Αἰώσωπον)

Ὁ κάβουρας ἠθέλησε τὴ θάλασσα ν' ἀφίσῃ
καὶ νὰ βῇ ἐξω σὴν ξηρὰ χορτάρη νὰ
[βοσκίση.

Μόλις τὸ εἶπε, τῶκαμε καὶ νὰ σοῦ τον

ὁ φίλος μας ὁ κάβουρας βοσκοῦσε δῶθε πέρα.

Μὰ κ' ἡ ἄλεπού ἡ πονηρὰ δὲν ἔχασε καιρὸ

καὶ πηδηκτὴ τὸν ἀρπάξε με τρόπο... τρυφερό.

Ὁ κάβουρας ὁ δύστηνος προτοῦ πεθάνῃ

τὴ θάλασσα ἐκτύπησεν ἀπ' τοῦ ἐχθροῦ τὸ

Κι' εἶπε: «Καλὰ τὴν ἔπαθα» τ' ἤθελα γὰρ

τὴ θάλασσα καὶ σὶν στερὰ χορτάρη νὰ

— Ὅποιος καλὰ καθοῦμενα, καλλίτερα γυ-

τῆς κεφαλῆς του βάσανα ὁ ἴδιος μαγειρεύει,

Μουσηγέτης Ἀπόλλων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρωτοῦν τὸν μικρὸν Τοτόν:

— Διατί θέλεις νὰ πηγαίνῃς εἰς τὸ Γαλλι-

Καὶ ὁ Τοτόν:

— Διότι ἐκεῖ διακλύπτω τὰ μαθήματα ὅχι

μόνον τὰς ἑλληνικὰς ἐορτάς, τὰς ὑποχρεωτικὰς,

ἀλλὰ καὶ τὰς Γαλλικὰς.

Ἐστάλη ὑπὸ Α. Ε. Βενιαμίν

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Αἱ 50 Σειραὶ τῶν τόμων, τοὺς ὁποίους ἐδίδαμεν με ὑποτίμησιν εἰς τοὺς ἀνα-
νεοῦντας τὴν συνδρομὴν των, ἐξηντλήθησαν. Ἐπειδὴ ὅμως πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ
μᾶς ζητοῦν, ἀπεφασίσαμεν νὰ δώσωμεν ἄλλας 50 Σειράς, τὰς ὁποίας ἔχομεν ἀπὸ
σήμερον εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀνανεοῦντων τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγραφομένων
νέων διὰ τὸ 1912 πρὸς τῆς 15ης Ἰανουαρίου. Οἱ διαθέσιμοι τόμοι Διαπλάσεως εἶνε
τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1911, τιμώμενοι ἀρχικῶς 7 ἢ 8 φρ., παραχρῆμα δὲ ὑποτιμημέ-
νοι μόνον ἀντὶ 4 δραχμῶν ἕκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 15 Ἰανουαρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Ἰανουαρίου 1912

ΔΥΟ ἐπιστολαὶ σου, Περσεφ, ἐλήφθησαν
συγχρόνως, ἡ ἀπὸ 26 Δεκεμβρίου καὶ ἡ ἀπὸ
2 Ἰανουαρίου. Πῶς αὐτὸ; Ναι, τὸ δωδεκα-
σέλιδον φυλλάδιον, ποῦ τὸσον σοῦ ἤρρεσεν, ἦτο
ἀνταμοιβὴ τοῦ ξεσπαθώματός σου, ἀπὸ σῆς
δὲ ἐφαρτᾶται νὰνταμείβεσθε ἔτσι μίαν φορὰν
τὸν μῆνα.

Σοῦ ἔστειλα Δελτία ἐγγραφῆς, Ὑψικὴ
Στορὴν καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐ-
νεργειῶν σου. Ὁ κ. Φαίδων ἔλειψεν εἰς τὴν
Ζακυνθὸν ἕνα μῆνα, ἀλλὰ ἐπέστρεψε τὴν πα-
ραμονὴν τῆς πρωτοχρονιάς. Σ' εὐχαριστεῖ πολὺ
διὰ τὰς εὐχὰς σου.

Αἱ σκέψεις σου, καλὴ μου Γαλάτεια, δὲν μοῦ
ἐπροξένησαν ἀνίαν, ἀλλὰ λύπην. Διατί τοση
ἀπογοήτευσις;... Καὶ ἄλλοι εἶνε ὄφρανοι, ἀλλὰ
δὲν κάμουν ἔτσι. Σὺ ποῦ ἔχεις τὴν ἀγάπην
καὶ τὰς περιποιήσεις τῶν συγγενῶν, ἔπρεπε
νὰ ἦσιν φειδωλότερα. Τί νὰ εἰποῦν λοιποὶ οἱ
ὀλοσδιόλου ἐρημοὶ καὶ ἀπροστάτευτοι εἰς τὸν
κόσμον; Προσπάθησε νὰ λάβῃς ιδέας καὶ προ-
πάντων νὰ ζητήσῃς φίλους ποῦ νὰ σ' ἐννοοῦν καὶ
νὰ σὲ ἀγαποῦν. Ἦ ἀπορόνοιας δὲν εἶνε καλὴ.

Ροδοπαῖε Ἑλληνόπαϊ, σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὰς καλὰς διαθέσεις. Δὲν σημαίνει ἂν εἶσαι
ξένος εἰς τὸν τόπον. Εἰς τὸ σχολεῖν μεταξὺ
τῶν συμμαθητῶν σου, εἰμπορεῖς νὰ εὐχρῆς ἔδα-
φος ξεσπαθώματος. Ἐνέργεια χρειάζεται καὶ θέ-
λεις καὶ ἐπιμονή.

Τὰ τρία τομῖδα τοῦ Παιδικοῦ Πνεύματος,
Βαρελότο, τιμῶνται ἄδετα δρ. 1,50 καὶ δε-
μένα μαζί δρ. 2,50. Ἦ ἀπώρηψις τοῦ ποιη-
ματίου σου δὲν ἔπρεπε νὰ σὲ λυπήσῃ. Διότι δὲν
ἀποκλείεται ἡ ἐλπίς ὅτι ἀργότερα εἰμπορεῖς
νὰ γράψῃς καλλίτερα.

Ἦ Ροδοδάκτυλος Ἡῶς, — νέος συνδρομη-
τής, — μοῦ γρόψε τὰ ἐξῆς: «Τέσσαρα φυλλάδια
ἔχω ἀναγνώσῃ ὡς τώρα, καὶ σοῦ λέγω ὅτι
μεγαλειτέραν εὐχαριστίαν δὲν ἔχω εὐρεῖ εἰς
οὐδὲν ἄλλο περιοδικόν. Μετ' ἀνυπομονήσας
περιμένω πότε νὰ περάσῃ ἡ ἐδδομάς καὶ νὰ
ἔλθῃ τὸ Σάββατον. Μοῦ φαίνεται ὡς νὰ ἦμην
ἐν σκότει καὶ νὰ εἶδον φῶς, εὐγνωμονῶ δὲ
τὸν ἐγγράψαντά με Θεὸν Ἑλλάδα.» Ἄς τὰ
συνειώσω καὶ αὐτὰ οἱ ξεσπαθῶντες.

Εἰς τὴν ἐκτενὴ καὶ ὥραϊαν τῆς ἐπιστολῆς,
ἡ Λύρα τοῦ Φεραίου μοῦ διηγῆται ὅτι εἰς
τὸ Πράλκειον ἠγοῖσε κατ' αὐτὰς ἡ δημοσία
«Βικελαία Βιβλιοθήκη» ἐκ τῶν βιβλίων ποῦ
ἐχόρησεν εἰς τὴν πόλιν ὁ μακαρίτης Βικέλας.
Ἦ Λύρα τοῦ Φεραίου πηγαίνει ἐκεῖ καθημε-
ρινῶς, ὅταν δὲ εἶδε εἰς τὸν κατάλογον καὶ τὴν
Διαπλάσιν, ἐξήγησε νὰ διαβάσῃ τὸν τόμον
τοῦ 1899. Τότε ὁ γηραιὸς ἑφορος τῆς Βι-

βλιοθήκης τῆς εἶπε: «Τὴ Διαπλάσιν θὰ διαβά-
σῃς; αὐτὴ εἶνε γιὰ παιδιὰν. Καὶ ἡ Λύρα
τοῦ Φεραίου: «Ἐγχετε λάθος, κύριε! ἡ Διά-
πλασις εἶνε ὅχι μόνον διὰ μεγάλους, ἀλλὰ...
καὶ διὰ σῆς».

Περὶ τοῦ Νῶε, σ' εὐχαριστῶ, πολὺ
διὰ τὸν μύονα σου. Ἦ ἐπιστολὴ ποῦ τὸν
συνοδεύει εἶνε τὸσον ὥραϊα, ὥστε θὰ τὴν
δημοσιεύσω εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας.

Εὐχε καὶ σὺ, Ἀναξαγόρα, καὶ ἔγραψες
μῖαν ὥραιστατὴν ἐπιστολήν. Ἦ δὲ πρότασις
ποῦ μοῦ κάμνεις εἶνε ἀξία τῶντι προσοχῆς
καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ εὐρὼ τὸν κατάλληλον
ἄνθρωπον διὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσω.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΟ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ ΣΑΣ

Ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν καὶ διὰ τὸ
ἀρξάμενον ἔτος 1912 τὸ περυσινόν των ψευ-
δώνυμον, πρέπει νὰ σπεύδουν νὰ τὸ ἀνανεώσουν,
διότι κατὰ τὸν Κανονισμόν τῶν ψευδωνύμων
(ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Α. § 6 εἰς
τὸ 1ον φύλλον), τὰ μὴ ἀνανεωθέντα μέγρι
σήμερον ψευδώνυμα θεωροῦνται πλέον ἀδέ-
σποτα, καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ παρα-
χωρῶ εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἐγκρίσιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ Αἰγείου. —
«Μία ὥραϊα εἰκὼν» τῆς Γελαζομένης. — Διά-
φορα τοῦ Βαρελότου. — «Αἱ δύο Σημαῖαι» τῆς
Ξανθῆς Ἑλληνίδος. — «Πρωτοχρονιάτικες
ἀναμνησεῖς» τῆς Ἑλληνοπούλας. — «Τὸ κλάμα
τῆς γιαγιάς» τῆς Ἡρώδους τοῦ 21. — «Τὸ πέ-
σιμος τοῦ φύλλον» τοῦ Σανθοῦ Ἑλληνοπού-
λου. — «Τὸ καράβι τοῦ χρόνου» τῆς Σημαῖας
τοῦ Ἀβέλιου. — Διάφορα τοῦ Περσεῖος. —
«Ἡμερολόγια καὶ Ἡμεροδείκτες» τοῦ Πλο-
άρχου Νέμου. — Ἀνέκδοτα, Παίγνια, Παιδικὰ
Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀκύνδονα βέλγη» (ἀκα-
τάλληλον διὰ τὸν περιοδικόν μας). — «Ἡ νῆσος
Κρήτης» (διὰ τοὺς Ἑλλήνας λέγει γνωστά). —
«Ρόδον καὶ Χορτάρη» (πολὺ ὥραϊον, ἀλλὰ
νομίζω ὅτι εἶνε ἀντιγραφή ἂν εἶνε ἰδικὸν σου,
βεβαίως καὶ, νὰ τὸ δημοσιεύσω). — «Εἰς εὐ-
χάριστος περίπατος» (κοινόν). — «Χριστού-
γεννα» (παράκαιρον πλέον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἡλίας τῆς Ἐλευθερίας,
α. (Δ. Σ.). Ἀνοῖσις, α. (Δ. Α.). Νύμφη τοῦ
Δρυμῶνος, α. (+) — (+) Μαυρομένη
Κίμα, α. (Γ. Κ.). Ἰούλιος Κάσας, α. (Α. Ρ.).
Μελαχροινὴ Ἑλληνοπούλα, α. Ἐξελίσις, α.
(Δ. Τ.). Ἀποδημιὸς Ἑλλήν, α. (Α. Β.).
Μέγας Ναπολέων, α. (Ν. Ν.). Παῖδιν τῆς Δό-
βης, α. (X-2) Ἀνεμόνῃ, α. (Β. Π.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Πανελλήνιος
Ἐνωσις, α. Ἀγκυρὰ τῆς Σωτηρίας, α. Πα-
ραδοξία, α. Γελαζομένη, α. Τέλλος Ἀγλας,
α. Ὀρειοπόλις Ψυχῇ, α. Ρεμπελὸς, α.
Νηοὶ τῶν Γιαννίων, α. Ἀθήνη, α. Κρανὴ
Νίκης, α. Ρεζεντὰ, α. Ἀνδρείος Ἀνδρείος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Πανελλήνιος Ἐνωσις (ὁ) με Βα-
σίλειαν τῆς Κύπρου, Ἡρώ τῆς Καρδίας, Ἀ-

θανάσιον Διάκον·—ἡ Λύρα τοῦ Φεραίου (ὁ)
με Κρητικοπούλαν, Φαίδρον Ἀδάμαντα, Βά-
καν τοῦ Κανάρη, Ἐξορίστον Ἀθίδα, Κά-
μεν, Σελιδά, Γυνεῖαν Ἑλλίδα, Πόθον τῆς
Κρήτης, Παπαγάλον τοῦ Τόσσου, Δοῦκισσαν τοῦ
Λάντσι, Βιδνὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἑλλήνην
Θεοῖτα, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας, Σβυστό μας
Καρδίη, Ἀεροναυτοπούλαν, Στέλλαν Βιο-
λάντη, Σανθολάτο δα, Τσιγγαρέλαν, 25ην
Μαγτίου, Νέλκε, Πλοῖστρον Νέμον, Ἀθα-
νάσιον Διάκον, Ἐγγονον Αὐτοκράτορος, Ἀ-
λέξανδρον Μαυροκορδαίου, Ἐξορίστον Βασι-
λῆν, — ἡ Θεὰ Ἑλλίς (ὁ) με Ἑλληνικὴν Δόξαν,
Ἀρχιεπίσκοπον καὶ ὁλας τὰς Ἑλλ. δας. — ὁ
Ρεμπελὸς (ὁ) με Ἀπληρομένην Κόρην, Νέ-
κε, Φαίδρον Ἀδίαντα, Μαγαμένην Καμ-
λιαν, Κάμεν, Δοῦκισσαν τοῦ Λάντσι, Ὁ Δά-
λιαν, Σωφραζέταν, Στέλλαν Βιολάντη,
Ἡβήν, Κρητικοπούλαν, Τέλλον Ἀγρον, Ζα-
ρόνην, Γυνε

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμός
Λύσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον, έγκεικομένον δια τὸ 1912 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετέσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦτον τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείνουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φυλλάδιου, —δοσὶ— δήποτε καὶ ἂν εἴνε, —γραμματοσῆμον ἀσφράγιτον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέληφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο ἕκτος τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῦ καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαρτέως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλείται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιματὰ φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 15ης Φεβρουαρίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἂν ληφθῶσι πρὸ τῆς δημοσίευσέως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὁροὺς, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

50. Λεξιγραφίος.

Δύο γράμματα ἂν ἐνόησας,
Μίαν πόλιν θὰ δηλώσας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων

51. Στοιχειόγραφος

Σὲ παλὴν βασιλοπούλα,
γράμμα ἐν' ἂν προστεθῇ,
κάτοικος ἐνδόξου χώρας,
παρευθὺς θὰ εὐρεθῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κυπριόπουλο

52. Ἀναγραμματισμός.

Ζῶον εἶμαι τῆς ἐρήμου,
πολὺ χρήσιμον ἐγώ·
μὴ μὲ ἀναγραμματίσης
γιατὶ ἀρχίζω νὰ... πηδῶ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

53. Πυραμίδ.

+Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τ. Αἰγαίου.

*** Ζῶον

**** Πέσης Βασιλεὺς

***** Ἐπαυλὶς βασιλική

***** Κώμη τῆς Ἑλλάδος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης

54—57. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις: μέγας, μέρος, κακός, κτήμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χάμ

58. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως:

Εὐσεβής, ἄνευ, βία, γῆρας, σύνολον, εὐγνώμων, ἀμαθής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρίου

59. Μαγικὴ εἰκόνα ἄνευ εἰκόνης

— Φθάνει πιά, φθάνει, ἔλεγεν ἡ μητέρα εἰς τὸν Τοτόν. Εἶπα στάσου! πάλι ἐπαράφαγε ἀπόψε.

— Μὰ τί, μαμμά, τί ἔφαγε;

Τί νὰ ἔφαγεν, ἀλήθεια; Ἡ μαμμά τὸ εἶπεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληόπαιδος

60. Ἀριθμητικὸν παίγνιον

2 8 4 2 3

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν, ἀμεταβλή-

των τὴν σειράν, νὰ παρενθεθῶσι τὰ ἐξῆς τέσσαρα σημεῖα: —, —, +, οὕτως ὥστε τὸ ἐξαγόμενον νὰ ἴσους τῷ μηδένι.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζαρίνης

61. Φωνηεντόλιπον

ρζ — στ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐτυχοῦς Παρά

62. Γρίφος Ἰνδικός

α 4 (ἀντωνυμία), μ 2 (σύνδεσμος) 6 5 (οὐσιαστικόν), α 7 (οὐσιαστικόν), α 3 (ἀντωνυμία), δ 1 (σύνδεσμος), θ 3 (ὄνομα κύριον) κ 6 (ρῆμα).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 50-51

482. Ἀφροίη (ἄ! φρίκη). — 483. Ρῆμα — γρῆμα. — 484. Σόφισ — σοφία. — 485. Χλόη — γόλη.

486.

Σ

Μ Ι Α

Μ Ι Δ Α Σ

Σ Ι Δ Η Ρ Ο Σ

Δ Α Ρ Ω Ν

Σ Ο Ν

Σ

487. Δεινὸν πρὸς κέντρα λακτίζειν. (Ἡ

ἀνάγκη κατὰ στή-

λας, ἐκ τῶν κάτω καὶ

ἐκ τῶν ἄνω ἐναλλάξ).

— 488. Μὲ τὸ πηδά-

λιον (πηδα, Λυών!)

— 489. ἈΡΤΕΜΙΣ

(ἌΡπα, ἘΤΕοκλῆς, ΣχλαΜΙΣ). — 490. Ὁ σπείρων ἀνομίαν θερίζει ἀνεμον — 491. Οὐδεὶς ἐλευθερὸς ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν, (οὐ δις-ἔξ-φθ θερος αἱ αὐ τοῦ-μὴ-κρᾶ τόν).

492. Σοφοκλῆς (σοφῶ, κλεῖς). — 493. Κύλων-κῶνον. — 494. Λύλος — ὕλος. — 495. Ὁ ὦρος, ἡ ὥρα.

496.

Ι

Δ Α Σ

Α Ι Σ Ω Ν

Ε Υ Ρ Ω Τ Α Σ

Δ Υ Σ Α Ν Δ Ρ Ο Σ

497 — 499. 1. Ἡ

παιδεία τοῖς ἀνθρώ-

ποις δεύτερος ἤλιος

ἐστίν. 2. Κεχλόν φύ-

ονσι καρπὸν οἱ σε-

μνοὶ τρόποι. 3. Ἡ

θὸς πονηρὸν φεῦγε καὶ κέρδος ἀσχερόν. — 500

— 504. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τὸν Τ: τόπος

(ἡ νότος), τόπος (ἡ πότος) ταῦρος, ταχὺς,

τόμος. — 505. ΣΟΛΩΝ (Ποσειδῶν, Αἰόλος,

πόλος, πρῶτα, Νίτος). — 506. Ὁρῆγ καὶ

ἀσυνεσία πολλοὺς ἀπώλεσαν. — 507. Εἶμαι συν-

δρομητὴς τῆς Διαπλάσεως (Ἡ μὲ συν — δρῶ —

μύτ' εἰς τίς — διὰ πλα σὲ ὡς).

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-

πλάσεως τοῦ 1911,

κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-

σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-

λάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη

ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ

Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-

δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ

ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ έχοντες ἐλλιπὴ τὸν τόμον τοῦ 1911 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρῶσιν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσιν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντας μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον). Διότι μετὰ τὸν καταρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περισσεύσιν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον] μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάττωσιν ὁδὸς 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληροῦνται ὥς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξὲς λέξεις ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντίτιμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Τῷ Γεωργίῳ Χρυσοπαίδῳ εὐχομαι τὸ νέον ἔτος αἰσίων καὶ εὐτυχῶς.

Νικόλαος Ἀθ. Μάρκος (1Β', 22)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ

ὑποψήφιος Δημοψήφισματος τοῦ 1912

Ὅλοι ψῆφον ἄσπρην (1Β', 23)

Νέλλε, εὐχαριστῶ. Ἐλπίζω νὰ συγχωρηθῇ ἡ ἄδωα περιέργειά μου.

Ρωμῆος. (1Β', 24)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 4ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 53.)

ΑΘΗΝΩΝ: Α. Η. Παπαγιάννης, Γ. Ε. Σιμετασιανός, Ἰωσήφ Κ. Ἀρζιού, Χρυσὸ Παγώνι, Κ. Ι. Μελετόπουλος, Σιλιάβα τῆς Ἡπειροῦ, Ἑλλη Ἐμ. Μιμιστά, Μέλλων Ναυτοπαῖς, Χαρ. Σούλης, Κασσιανὴ Κουρούκλη, Κατίνα Δ. Χατζηπαναγιώτου, Ἑλλη Α. Ἰωαννίδου, Κραυγὴ Νίκης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δημ. Παπανικολάου, Βασιλικὴ Οἰκονομοπούλου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εὐφραξία Α. Ταγκοπούλου, ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μαργδατόπουλος, ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἀρματολὸς τοῦ Πίνδου, Σταμ. Μπατῆς, Ἑλένη Ι. Οἰκονομίδου, ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰωάν. Κ. Ἀναστασόπουλος, ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεώργ. Δημιος, ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Ἡρώς τοῦ «21», ΣΥΡΟΥ: Κλ. Ν. Πετροκοκκίνου, ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γεώργ. Β. Βαφειόπουλος, Παν. Ι. Βογιαντζόπουλος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἑλένη Κ. Στρούμζη, Ἐν-δόξος Ἰωλίδης, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Θεμιστ. Νάλτας (2—3), ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Νησάκι τῶν Γιαννίνων (3), Ναταλία καὶ Ἀλεξάνδρα Γ. Καζαντζή (3), ΚΑΙΡΟΥ: Ν. Σκιαδάς (3—4), ΚΩΝ: ἸΟΛΕΩΣ: Α. Κ. Ἀράκης, Μαρίνα Φ. Δουκέλλη (3), Πάνος Φ. Δουκέλλης (3), Ἀψε-Σβύσε (2—3), Θαλῆς, ΣΜΥΡΝΗΣ: Ἀλκιβιάδης Παπαδημητρίου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων δοθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς δύο: ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΜΠΑΤΣΗΣ ἐν Κερκυρᾷ καὶ ἸΩΣΗΦ Κ. ΑΤΖΙΟΥΣ ὁδὸς Σόλωνος 91 ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκαστος ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.

Πλεονάζει δρ. 0,40 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγων.

Οἱ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παρασιπτή τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταίνιας. Ἄλλως δὲν εὐθιγνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Πλατεία Ὀμονοίας

Ὁδὸς Ἀώρου 8α

Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5